

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

- [illegible]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה טעמא דדי
(וכ' דאי לאו:

גליון הש"ס

מ' תמה על עצמן הלא
סוף. היינו הלא חסיד
ומר חזקן אסור בנפשו
קן תמה על עצמן הלא
וספת נדדה קח עיל
מ' שם ידך קן חסיד
מדיה: תרם' דיה נדוד
אנו מנחה קל נדוד
בדי. קל הא לדי ודי
סל כספיד נדוד דכל
קן מנחה לדי נדוד אדי
יהא מוכח מדליאנדי
די דלא יוכל אסור הנא
שנחמם וליכ חק אמר
אדי חולין שנחמם נדוד
אדי נדוד

רביס. לזכר רבים כגון בצמח(ע)ס הדרך לכל עובר: ונטעםס ליחד
דאין דרך רביס לנטוע ולכל חד וחד קאמר ונטעםס:
וערבינן לגור. עירובי תחומין ציין א"ע"פ שסעודה שאינה ראויה
ואי האויל ואי מתשיל ואיזרוחיה שראי ליה מערבין. וכן לישראל

וְתַרְוֹמָתָם טַעוּת אֵינָה תְּרוּמָה וְהִדְרָא
וְטִיבְלָה וְהִדְרָא מִפְּרִשׁ עָלֶיהָ מִיֵּנָה
זֶה: **תְּרוּמַת־כֶּסֶף.** וְנִחְשַׁב לָכֵס
וְנִתְּנָה לַיְחִיד וְנִתְּנָה לְכָל אֶחָד
כֶּסֶף כְּתִיב וְתְרוּמָה גְּדוּלָה אֵלֶיךָ
וְהִיא קָרָא כְּדִמְכִיב כְּדָגָן מִן הַגֹּרֶן
וְהִיא יִשְׁעוּ תְּרוּמָה גְּדוּלָה: **וְאִדָּךְ.** חֻקִּיהָ
אֲחֵרָה לֹא חֲתָלָהּ לֹא מִשְׁמַע הִנָּה
תְּרוּמָתָהּ לֹא לְמִשְׁעָה הִנָּה
אֲחֵרָה אֵלֶּה תְּרוּמָתָהּ דְּכָל יִשְׂרָאֵל
אֲחֵרָה וְאִוְרִיתָה דְּקָרָא לְאִשְׁתֵּי
הֵכָל. יִשְׂרָאֵל לֹא דוֹקָא דֵּהָא גְּלִיטִים
תְּכִיב: **גִּידּוּלוֹ.** שִׁיעָר שֶׁל אֲבֹר כִּינָּה
טַעוּת שְׂרִיפָה כְּדִמְכִיב⁴ וְנִתַּן עַל הָאֵשׁ
מִתַּח מִתַּח זֶכֶה הַשְּׁמִיטִים: **מִדֵּי וְלֹא**
יִבָּר אֲחֵר כְּתִיב. דִּלְמָא גִּידּוּלוֹ וְהוּא
הִדִּין לְדַבָּר אֲחֵר דְּמֵיט עֲבָד
כִּכָּא: **חֲדָה.** לִפְנֵי הַעֲוֹנָה: **קוֹשֶׁר**
שֶׁשֶׁת. אֲשֶׁר⁵ דְּכִתְבִי עֲוֹנָה דְּאִשִּׁית
קִיִּירֶכֶס אֵל הַכֶּהֱנִים דְּמִשְׁמַע דְּאֲשֹׁר
לְקוֹרָה לִפְנֵי הַעֲוֹנָה מוֹתָר לְקוֹרָה

וְשָׁמַח כְּשֶׁהָיוּ עֹשִׂים לְדָלוּ קִצְרֵי הָאֵשׁ׃
מַחֲבִיל לְכַסֵּהָ׃ אֵלֶּךְ עֲשִׂינָּה נְגוּרִין
 נִגְלֵי יְדֵי קִיטּוֹן׃ מִכָּל מִקּוֹס דְּלֵשׁ מוֹתֵר
 יִהְיֶה׃ **וְאִידֶךְ**׃ חֻזְקוֹהִי חָזַק וְנִקְפָּא
 לִּיהִי הִנֵּה מֵלֵא מֵלֵא מֵחֲבָלָהּ וְלֵא אִיטְרֵכֶס
 קִיטְרֵכֶס לְמִישְׁרֵי אֲחֵרֵי לֶךְ קִיטְרֵכֶס
 וְכֵל יִשְׂרָאֵל קִלְמֵר וְאִוְרֵחִים קִדְרָא
 וְכִלְשִׁמְעוֹנִי הִכִּי׃ **שְׁנוּדֵמְנוּ**׃ דְּוֹקָא
 שְׁנוּדֵמְנוּ דְּלֵא מִתְרַכְכֵּן לֵא מִתְקִירֵי
 וְכֵל לְכַתְּמָה לֵא חֻזְקוֹהִי לְחֹר אֲחֵרֵי
 דְּמִתָּן הֵסֵם בְּמֵסֵם שְׂכִינֵת (פ"א מ"ג)
 עֲשִׂין עֲשִׂין קְחוּרָה וְלֵא בְּנִינִיּוֹת
 מִתְרִישׁוֹת וְלֵא בְּשִׁקְלֵים וְרֵמֵשׁ׃ יִהְיֶוּ׃
 שִׁקְלֵי יִהְיֶוּ לֵסֵס׃ **וְלַחֲסוּקֵי לֵמֵא יִ**
לְכַסֵּב לֵא וְיִכָּל וּמִיִּישִׁי לֵסֵס
וּמִישְׁרֵיִי׃ בְּשִׁלְמָא לְרִבִּי אֲבָהוּ לֵא
 מִתְעִין לִאֲשָׁרֵי כָּל הֵךְ דְּכַתִּיב כְּהוּ
 אֲתַחֲבֵל וְהִדֵּר כְּמִיב דַּי הִמֵּר הִנֵּה
 אִיטְרֵכֶס לֵא חֲבָלָהּ חֲבָלָהּ אִיטְרֵכֶס
 אִיטְרֵכֶס יִתְמִירָא לְהִנֵּה אֲחֵל לְחֻזְקוֹהִי
 מִיִּין דְּסוֹף סוֹף שְׂרִי לִיהִי רַחֲמֵנָא
 לְהִנֵּה לֵמֵא לִי קִרָּא דְשִׁמִּי דְּבִינִירָא
 כִּתְבֵּת לֵא יִכָּל דְּמִשְׁרֵי הִנֵּה
 אִיטְרֵכֶס לֵסֵס לְמִשְׁרֵיִי כִּתְבֵּתָא
 יִכְתִּיב לֵא תַחֲבֵל וְתוֹ לֵא אִיטְרֵכֶס
 לֵסֵס׃ **וְעַמָּא דִּידִי**׃ דְּלִמְעֵינָא לֵא יִכָּל
 מִשְׁמַע הִנֵּה מִהֵא נִקְפָּא לִי (א) וְאִי
 לֵסֵס הֵא קִדְרָא דְּכַתִּיב לֵא יִכָּל וְתוֹ כִּתְבֵּת
 לֵסֵס לְמִשְׁרֵיִי לֵא הֵוֹי יִדְעָנָא וְלֵא

[illegible]

וְסִי הַגִּלְיָלִי אָמַר בֵּין לַמְּלָאכֶת גְּבוּרָה בֵּין לַמְּלָאכֶת הַדְּיוּט מוֹתֵר שְׁנֵאמַר לְכָל מְלָאכָה, ר' עֲקִיבָא אָמַר

כל שעה פרק שני פסחים

נמוץ רבים. צרה"י לנורן רבים ולא כמו שפ"ה באמצע הדרך
דקתי במסכת ערלה (פ"ג מ"ג) הנוטע לרבים חייב ורבי
היהודה פוטור והדר קמי הנוטע צרה"ר והגברי שנטע והגזון כו'
מדקמי בתרי צבי ש"מ תרי מילי מיהו:

מערבין אָנווײַז בײַן כּפֿ' כּכל
מערבֿן (פֿערזיגן כּת).
מפּרש טעמאָ משום דאָפּ"ג דלֵא חזי
להאי חזי להאי ואלא ספֿירן הכּא אֵלֵיךְ
דמיר' (דס עט 16). אַזין מערבֿין אֵלֵךְ
לדבר מזה ומזה לאו ליהנות מיחַטו:
נודו שׁוֹ דאָ. מינה לחזקיה
מזל למאי אֵלֵךְ ואֵיךְ ספֿירס
גרגקין על נודו מגלח' וואָרטוּ מגלח
על טוירט אָני:

קוצר אֶשְׁחַת וּמֵאֲכִיל אֶבְיֹנָהּ.
אף על גז דהא דקוצר
לשחַת היינו דיוקא לנהמה דמנוח
במנוח דכ' רבי ישמעאל (ד' ע"א):
מ"מ ומאכיל לנהמה לא משמע ליה
דקאי קוצר לנהמה דא"כ לא פריך
מידי דחדש שאסר הכחוש היינו
תבואה גמורה אלא מאכיל לנהמה
היינו אפילו חטין גמורין ועל ידי
קטיוף כפ"ה עוד דקמי סיפא רבי
שמעון אומר יקלון ויכלל ליה
משכבא שלישו:

קצירכם שלכם יהא. תמה
לשבי'א מני'ל לחת
לכי הו' אצטרך לחדדשין מנחם
בפרק ר' ישמעל' (דף עב. וס)
קצירכם ולא קציר מלוא וזקוקי נמי
לישני הכי מני' מלדל' מבז ראשית
קציר וכו' וז' למיחב' קציר וכתב
קצירכם שמע מיה' תרמי:

אמר קרא יהו' בחיותיו יהו' ואת ח"כ סוסים וממורים ימי וצנני ויזיל בנמדי דלחמה מיירי דווקא דירושלמי דמסכת שביעית ספ"ח פריך והרי חמור וגמל וחמור למלכתהן הן גדלים וז"ל דלחמ' במרובה (ב"ק פג: ושם) אור לישלח' לגדל חמורים (שוקק ליה דמדאורייתא אסור וי"ל דנפקא מינה למיקס בצורור א"י נמי הא דאסור מדאורייתא היינו להשחכר ולחמור נכחי לאכול אבל להשחכר שמועין או בעוין לא או שמגדל שלא למכור אלא למשוח ולגדליוק אפילו הכי בחמורים אסור ח"כ מחדשנו ו' כגון שנפלו בירושא אין לגדלן:

שְׁאֵנִי חָתָם דָּאֲמֵר קִרָּא אֶל
יִרְאָה אָר. תִּמְנָה לִילִיכְתּוּ
לֹא יִשְׁכַּל לַחֲזִיקָה וְלֹא בְּעֵי קֵךְ:
וּמֵה

רבי עקיבא אומר שיכול למלאכת הדיוט יהא
יהא טמא תלמוד לומר לכל מלאכה ורבי יוסי
ה לא איצטריך קרא כי איצטריך קרא לאיסור ולהיתר
ה לא צריך קרא כי איצטריך קרא לטומאה ולטהרה
מא

דאמר חמץ שעבר עליו הפסח אסור בהנאה לקמן בשירוקין
גבולך [שמות יב] ועוד קרא אחרונה ולא יראה לך שאור בכל גבולך
חמץ אימא מותר ואי הכז חמץ משום דראוי לאכילה אבל שאור דלא
q. 1: [יטא כסנאי] לא תאכל דרבי אבהו: יעשה עמנו חמץ הזה
לא תלמאכא גבוה יאה מותר אם נמצא בתנאים עורות תלמאכא
תלמאכא הדיקו יאה מותר שריי דאמר בו לא תאכלו [ויקרא כ] ואיסורו
הוארין הכחשו להסיר דלא היה ס"ד לאיסור ולא בא אלא לטהרו
הנאה אלא מותר לישתמש טהרות בעור המשוח בחלב נבילה ואם
לין יאה טהור אבל תלמאכא גבוה לישתמש קדשים יאה טמא:
חלבה

יכול למלאכת הדיוט הוא טהור למלאכת גבורה יהא טמא, ת"ל לכל מלאכה יהא טהור, אם לגבורה הו

עין משפט
גר מצוה

י"ח א מ"י פ"ח מהלכות
עירובין הל' יד סמנ
עשין דרננא א טוש"ע א"ח
ק"י שסו סע"ף ח:
ב (מ"י) פ"ו מהל' נדרות
הל' יד
י"ט ג מ"י פ"ו מהלכות
תמידין הלכה טו:
ב ד מ"י פ"ח מהלכות
מחללות אסורות הל' יז
סמנ לאזין קלט עוש"ע י"ד
סיומן ק:

מוסף רש"י

מערבין לעויר. ערױס
הומיקן. בײן. וואָך על
22 דלאַט און לענגט
לנחמית ויבון דמונת הוא
נני אחרית שרו יתי דבנן
(אױסרױס בױט) לרשארט
ברויוט. דלאַט חוץ לעסן
רוב. תמה על עצמן
דאָסער נאָך המועד
קאָמער דעמור בנחל וואָ
מתמה אױס דאָסער יאָסמן
כח. אחר. אחר דראה
ש. פאר. גענויט
אחרס. גאון נכר. ושל
גבור. אס דקדקס לעדק
כעס (דערס) און

יבין חנאל

[illegible]

למכתב בשדרים לא יאכל
הושבע אפילו איסור
המאכל, והתורה נכתבה
להחיות בתנא, היה חוב
לא אכל לא יכתוב לכל
להחיות, ואנו ידענו לכל
היה רבית לא יאכל
חיות בתנא, ואמר חזק
אדרבה עמנו ידי מחב
באשכנז רבית לא יאכל
כל החיות והמאכל, היה
רבית לא יאכל
יאכל אחד איסור אכילה
ואחד איסור הנאה משמע
והיה חסד רבית ולא אכל
רשע, ואמר ר' יוחנן
חמה על עמך ארץ חסד
חבית בתנא לא שבע
ורחוק שאנו חסד רבית
ח' של ר' יוחנן, אמר
בתנא וכל נבלה וחלב
רשע יעשה לכל מלאכה
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'

א. ונראה דמסב כגון אשה מיבית ואולי דהא על הא דלמחצתו ור"י הגלילי לטומאה לא סילעריד הוא ודו"ס.]